

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת
ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812-02 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש ג ניסן תש"פ: הדלקת נרות: ירושלים 6:20 תל-אביב: 6:35 חיפה 6:26 מוצאי שבת: ירושלים: 7:33 תל-אביב: 7:35 חיפה: 7:35 ר"ת: 8:12

פרשת ויקרא

ענוה

מעלה לאדם שמקטין עצמו ונוהג בענוה עם זולתו!

נלמד מהפסוק: "ויקרא אל משה" (פרק א-א)

וכתב בעל הטורים: א' ד"ויקרא" זעירא, שמשה לא רצה לכתוב אלא "ויקר" כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו השם אלא במקרה. ואמר לו הקב"ה לכתוב גם ב"אלף" וכתבה קטנה. והכלי יקר הביא מהילקוט: "אלף" דויקרא זעירא. "אלף" לשון לימוד כמו "ואאלף חכמה" (איוב לג-לג) ורמז שאין הלימוד מתקיים אלא במי שמקטין עצמו.

היפך מדת הענוה היא הגאווה וגסות הרוח. המאמר שלפנינו אקטואלי עתה יותר מתמיד. יש להתבונן בו, והחי יתן אל לבו: לדעת חז"ל (וערכין טז.) אחד משבעה דברים המביאים נגעים על האדם [שמחייבו להכנס לבידוד - "בדד ישב מחוץ מחנה מושבו"] הוא גסות הרוח.

לפיכך על המצורע להביא "עץ ארז ושני תולעת ואיזוב" וכפי שכתב רש"י: מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאווותו כתולעת וכאזוב. לכן גם נאמר עליו ויקרא יג-מה) "בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע", והטעם לכך כתב החפץ חיים (בשמיה"ל ח"ב פ"ז) משום שעיקר חטא הלשון נובע מן הגאווה, שמחשב עצמו לאיש החשוב באנשים, לכן מלאו לבו לגנות את חברו, שאילו היה מכיר נגעי עצמו, לא היה מחפש מומי זולתו, לכן ציווה הכתוב שבגדיו יהיו קרועים וכו' כדי לנוולו ויהיה נראה לכל כבזוי וממילא לא יתגאה לבו לדבר בזולתו.

ואמרו חז"ל במדרש על הפסוק "אחור וקדם צרתני": "אם זכה אדם, אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו, אומרים לו יתוש קדמך!" זאת כדי שלא יתגאה ויתנשא האדם לחשוב שהוא השליט על הבריאה ויכול ללכת בדרכי לבו. וכעין דברי חז"ל (במד"ר קרח יח-כב) "דרכו של הקב"ה לעשות שליחותו ע"י דברים קלים לכל המתגאים עליו שלח להם בריה קלה להפרע מהם להודיע שאין גבורתן ממש".

רבינו חיים ויטאל זצ"ל כתב כי הגאווה היא שורש להרבה עבירות. הן בין אדם למקום והן בין אדם לחברו. כי גורם להזיק לחברו ולשנאתו ולדבר עליו לשון הרע. וידועה אמרת חז"ל (סוטה ה.) שכל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם...

אדם כזה נדמה לו שכולם נגדו ולכן שונא את הבריות ומרבה לדבר בגנותן, שהרי לדידו, כל העולם כולו לא נברא אלא בשבילו ונמצא שכל באי עולם גוזלים וחומסים את השייך אך ורק לו...

על גאווות זה כותב הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל (בספרו אזנים לתורה) את הדברים הנוקבים הבאים: ברנש כזה היה ראוי למות במגיפה לפני ה' כמוציא דיבת הארץ. אלא שמן השמים ריחמו עליו והחליפו את ענשו בצרעת הקשה כמוות! וכדי לרפאותו ממחלת נפשו אמרה תורה: "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו". יטעם האיש טעמה של בדידות גמורה, ואז בטח יתגעגע אל מין האדם ויקבל עליו לנשק את עפר רגלו של האיש הראשון שיתרצה לשבת ולדבר עמו...

יסורי הכבוד...

במקום גדלותו של הצדיק רבי ישראל אבוחצירא - הבבא סאלי זצ"ל, שם נמצאה ענוותנותו במדריגה גבוהה ביותר. הוא ראה עצמו כפחות שבפחותים. פעמים רבות פנה לבאים אליו והתאונן: "לשם מה הנכם באים אלי מה רצונכם דוקא ממני?" וכך גם בתו הצדקנית הרבנית יהודיף, מעידה שהורגלה מילדותה לשמוע את אביה נאנח: "מי אני ומה חיי שאנשים באים אלי, הלא הכל בזכות אבות, על מה הענישני הקב"ה, שכך אנשים טועים בי".

גם בנו רבי ברוך שליט"א מצייין: כמה סבל כשהיו מכבדים אותו. ראינו שהוא מקבל את הכבוד בתורת יסורים. כשהיו מכבדים אותו, היה בוכה ואומר: "רבונו של עולם, מה חטאתי ומה עויתי שמכבדים אותי. הלא אתה יודע שאינני שוה מאומה".

כאשר נשאל הבבא סאלי מדוע מסרב ללכת למקומות ציבוריים השיב: הפירסום והרעש זרים לי ומקשים עלי. ישנם שזו דרכם בקודש. אבל אני קיבלתי מאבותי "לא ברוח ה'... לא ברעש ה'..."

מספר תולדותיו

הגאווה שבלב...

סיפר לנו הרה"ג רבי שמואל גריינמן שליט"א: ראיתי פעם אברך ניגש לגאון רבי ניסים קרליץ זצ"ל ושאלתו בפיו: "האם כדאי שאברך ירגיל עצמו להוריד את פה הזבל בבית כדי לשבור את מדת הגאווה?"

השיב רבי ניסים לאותו אברך: "אפשר להוריד את הפח עם הגאווה הכי גדולה בעולם..." והיינו שמדת הגאווה תלויה בלבו של אדם, ואם לא עובד בעקביות על עקירת הגאווה מלבו, תמצא אצלו הגאווה בכל דבר שיעשה וכפי שיש המתגאים ב..ענוותנותם.

שלא להכשל בגזל ממוון

חברו !

נלמד מהפסוק: "אדם כי יקריב מכם" (פרק א-ב)

וכתב רש"י: "אדם" למה נאמר? מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. עכ"ל.

לכאורה תמוה: הרי האיסור לא להקריב מן הגזל מקרא מפורש הוא "אני ה' שונא גזל בעולה" (ישעיה סא) ומדוע צריך ללמוד זאת מאדם הראשון? עוד יש לשאול בלשון חז"ל "מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל... אף אתם לא תקריבו מן הגזל" מדוע לא אמרו מפורש יותר: "אף אתם לא תקריבו דבר הגזול"!!

ונראה ליישב את ב' הקושיות לפי דברי הרמח"ל ז"ל (במסילת ישרים - פרק יא) וכך כתב: "והנה אנחנו רואים, שאעפ"י שלא רוב בני האדם גנבים בגלוי הם, דהיינו ישלחו יד ממש בממוון חבריהם לקחת ולשום בכליהם, אעפ"י כרובם טועמים טעם גניבה במשאם ובמתנם במה שיורו התר לעצמם להשתכר איש בהפסדו של חברו ויאמרו, להרוויח שאני..."

כללו של דבר: השכיר אצל חברו לאיזה מלאכה שתהיה, הנה כל שעותיו הן לו ליומו, כענין שאמרו חז"ל, שכירות מכירה ליומה, וכל מה שיקח מהן להנאת עצמו באיזה אופן שיהיה, אינו אלא גזל גמור, ואם לא מחלו אינו מחול... ולא עוד אלא אפילו אם עושה מצוה בזמן מלאכתו, לא לצדקה תחשב לו, אלא עבירה היא בידו שאין עבירה מצוה..."

ולמסקנא מסכם הרמח"ל: "שאף שלא יהיה האדם הולך וגזול ממש, קשה הוא שיהיו ידיו ריקניות ממנו (מהגזל) לגמרי!"

לאור דבריו מובן היטב מדוע לא אמרו חז"ל בפירוש בלשון "לא תקריבו דבר הגזול", כי באמת לא מדבר הכתוב על דבר שהוא גזל ממש, שנטל אדם חפץ מידו של חברו, שזה באמת פשוט וידוע, וזה אכן פסוק מפורש: "אני ה' שונא גזל בעולה", ואת זה לא צריך ללמוד מאדם הראשון, אלא החידוש הוא שגם באופנים כאלו שהזכיר הרמח"ל, גם בהם שייך איסור גזל.

ומצאנו בכלי יקר ששאל כשאלה השניה ופירש באופן אחר: לפי שאין דרך העולם שילך ויגזול בהמה ויקריב אותה לגבוה, אטו בשופטני עסקינן? ומי פתי לעשות עבירה בשביל המצוה?

ואולם יתכן שיגזול אדם ממוון הרבה, מחמת חמדתו לממוון, ויחשוב בלבו כי ע"י שיתן מקצת מאותו ממוון לצדקה או לקרבן יכופר עוונו. לאפשרות זו כיון רש"י באמרו "מן הגזל" ולא כולו. כדרך שדרשו "מן הבהמה" ולא כולה.

סח הגרא"ל שטיינמן זצ"ל באחת משיחותיו: על כל העבירות, בסופו של דבר יוצאים מהגיהנם, אפילו רשע רק שנים עשר חודש נשאר שם, אבל גזלן לא יוצא מהגיהנם לעולם. אפילו גזל פרוטה אחת לא יוצא מהגיהנם לעולם עד שישב הפרוטה, ולשם כך יורד בגלגול כמבואר **באבן שלמה** (להגר"א): "הגזל מחברו ולא החזיר לנגזל עד כלות ימיהם מוכרחים לבוא בגילגול, וכמה חמור הדבר, הרי דור המבול לא נחתם דינם אלא על הגזל!"

"ברוך ה' שלא נכשלתי..."

סיפר הגה"צ **רבי אריה שכטר** זצ"ל: קרוב משפחתו הקים מפעל ליצור לבנים וביקש מאביו הנדיב **רבי יעקב שכטר** זצ"ל להכנס כאחד השותפים במפעל. רבי יעקב השקיע ממוון רב והוסיף עוד ועוד, אך בפועל לא יצא מאומה מהעסק הזה והיה נראה כבור ללא תחתית. הוא חשש שמא השותפים האחרים פשוט מרמים אותו.

הוא פנה אל **החזון איש**: "רבי, אני רוצה לבוא לדין תורה עם השותפים שלי". אמר לו החזון"א: "לא כדאי לך. לך תתפשר איתם". אמר לו רבי יעקב: "איך אפשר להתפשר? הרי אם אני לא צודק, זה אומר שע"י פשרה לקחתי כסף שלא שייך לי... שכן להתפשר זה אומר שחמישים אחוז אני צודק וחמישים אחוז שלא, ואם אני מתפשר נמצא שגם אם איני צודק אני מקבל. אני לא מעוניין בכסף של מישהו אחר..."

הוא הוסיף ואמר לחזון איש: "אני מבטיח שגם אם תפסקו שאני לא צודק, אני אקבל זאת בשתי ידיים. תעשו לי טובה אני רוצה לדעת את האמת, תקבלו על עצמכם להכריע בדין תורה הזה".

ואכן החזון"א קיבל להכריע בזה ופסק לרעתו של רבי יעקב. הוא חוייב לשלם לשותפיו סכום של מעל חמישים אלף לירות סטרלינג. זה היה מעל חצי משווי של כל הרכוש שלו. וסיפר רבי אריה שאינו מסוגל לשכוח את תשובתו של אביו. במשך כמה ימים הוא פשוט הלך ורקד ושר "ברוך ה' שלא נכשלתי לקחת כסף של מישהו אחר!"

הלמות עמלים

"הרי זה גזל..."

יהודי התפאר בפני הגאון **רבי בן ציון אבא שאול** זצ"ל שמנין הוותיקין בשכונתו קיים בזכותו. הכיכד? הוא מתעורר כחצי שעה לפני הזמן ועורך סבב טלפונים להעיר את חברי המנין.

התפעל רבי בן ציון: "זה עולה לך ודאי הון תועפות! אשריך ואשרי חלקך!" חייך הלה: "זה לא עולה לי פרוטה!" "הכיכד?" תמה רבי בן ציון. הסביר: "קבעתי עם כולם שיהיו שני צילצולים להשכמה. אינם מרימים את השפופרת!"

נזעק רבי בן ציון: "אם כך, הרי זה גזל! מכשיר הטלפון הוא של חברת בזק, והם מעניקים אותו לצורך שיחות... מי הרשה לך להשתמש במכשיר שלהם, ובקווים שלהם, לצורך הערת חבר ללא תשלום... חוששני למצוה הבאה בעבירה..."

יגילו במלכם

ממוון כשר...

על הגרא"ל שטיינמן זצ"ל ראו פחד מלנגוע בכל חפץ שלא היה שייך לו. אירע פעם שהיתה גניבה בביתו וגנבו מכספי הצדקה שהיו מופקדים אצלו. כשחזר הרב שטיינמן לביתו ושמע על הגניבה ניגש מיד לארון היכן שהכסף הפרטי שלו מונח וראה שלא גנבו מאומה. גם על השולחן היה מונח שטר של 100 ש"ח שהיו שייכים לו ולא נגעו בזה. הגיב הרב שטיינמן: "אם כן, זו הוכחה שלא גזלתי מעולם והממוון שלי ממוון כשר שלא שלט בו גניבה!"

ופעם התבטאה הרבנית שטיינמן בפני בני המשפחה, כי ביתם וכל אשר להם, נקי מכל סרד פרוטה שאינה שלהם. הכל נקי וטהור. ואין בבית שום בגד או שולחן וכסא או כל פרט אחר שאינו כשר לגמרי...

מאחורי הפרגוד

"הרי שלכם לפניכם.."

מנהג היה לקבוצת בחורים באחת הישיבות לעשות "משמר" בליל שבת. באישון לילה נכנסו אחדים מהם לשתות קפה בחדר הרבנים...

הגאון רבי אלחנן קונשט זצ"ל, ראש הישיבה, ראה בהנהגה זו חוסר דרך ארץ. וחמור מכך: לדעתו היה בזה חשש גזל! מה עשה? מבעוד יום, קודם כניסת השבת, הניח שטר כסף על פחית הקפה, עם הודעה הכתובה בזה הלשון:

"**שטר** זה מיועד לצורך רכישת קפה עבור הלומדים ב'משמר'. בטוחני שמי שאינו חושש מגזל להשתמש בקפה ללא רשות שהוא איסור מהתורה, בוודאי לא יחשוש ליטול את הכסף שיש בלקיחתו רק איסור מוקצה מדרבנן.... הרי שלכם לפניכם!"

מתוך מאמר לזכרו

הנכשל בגזל ח"ו, עליו להשיב את הגזילה!

נלמד מהפסוק: "והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזילה אשר גזל" (פרק ה-כג)

וּכְתַב הַרְמֵבִים (פ"א מגזילה א-ב): כל הגוזל את חברו שוה פרוטה, עובר בלא תעשה שנאמר "לא תגזול". ואין לוקים על לאו זה שהרי הכתוב ניתקו לעשה שאם גזל חייב להחזיר שנאמר והשיב את הגזילה אשר גזל זו מצות עשה...

את הפסוק הזה ["והיה כי יחטא ואשם"...] מפרש הכלי יקר: "כי כל חוטא, לעולם לא ישים אשם נפשו ודרך איש ישר בעיניו, כי הוא מורה היתר לעצמו בכל דרכיו לומר שזה חייב לו ממקום אחר, לפי דמיונו. או נדמה לו כי בעל הפקדון עשה לו איזה עוול, על כן מעכב פקדונו. לפיכך, ביום שישים אשם בנפשו ויכיר טעותו וכי לא טוב עשה בעמיו, זהו שנאמר "ואשם" שיאשים את עצמו, ומורה גם הוא יורה איסור לעצמו ע"י שיכיר בחטאיו, ואז ודאי יתן אל לבו לשוב בתשובה וישיב את הגזילה אשר גזל.

ובהמשך אומר הכתוב "ושילם אותו בראשו וחמישיתו יוסף עליו". מה הענין בתשלום חומש דווקא? מבאר הכלי יקר, לפי שהקב"ה נותן לאדם כסף וזהב כדי שיתן מהם לעני עצמו, ואמרו חז"ל, המבזבז, אל יבזבז יותר מחומש. ואיש זה, לא זו בלבד שלא נתן מממונו חומש לצורך צדקה, אלא אדרבה, גזל משל חברו. על כן הדין נותן להענישו בתוספת חומש. כי גזילת הקרן תכופר לו בהשבת הגזילה, ומה שלא נתן חומש לזולתו, יכופר לו במה שיוסיף חומש.

וּכְתַב הַחֶפֶץ חיים (במשנה ברורה סי' תר"ו בשעה"צ ב): ונראה פשוט דבאיסור גזל ואונאה וכיו"ב, דידוע שהוא לאו הניתק לעשה ד"והשיב את הגזילה", אין רשאי להמתין עד ערב יום הכיפורים, דכל שעה ושעה יש עליו חיוב עשה זו שהוא תיקונו של הלאו, וכמו כל עשה דאורייתא שחייבו חז"ל לעשותו בבוא זמנו, כמו לולב וברכת המזון וקריאת שמע וכדומה, וכל שכן בזה שעבר מתחילה על לאו דאורייתא.

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל נשאל מתלמיד בעל תשובה (הובא בשו"ת אגרות משה חו"מ ח"א סימן פח) כיצד ישיב את הגזילה אם אינו מכיר את בעליו?

והשיב רבי משה עפ"י המבואר להלכה שצריך לעשות צרכי ציבור וזהו דוקא לצרכי רבים ולא לצדקה, והוסיף, שלתיקון מקוואות הוא כמו לצרכי רבים, על כן טוב שיתן למקוואות. עוד כתב, בתשובה לשאלה, שאם אינו זוכר כל הגניבות שעשה, צריך ליתן לצרכי רבים עד שיצא הספק מלבו. ויש ללמוד זאת מדין נדר (מנחות קו) ולא גרע חיוב השבה דגזל מחיוב קיום נדרו.

עוד נשאל רבי משה פיינשטיין האם יוצא ידי חובת השבת גזילה כשמשלם באופן שנראה כנתינת צדקה? והשיב: הנה על הגניבות מבעל הבית הרי צריך להחזיר ולשלם לבעלים דוקא. ואם לא ידוע לו למי גזל הרי צריך לעשות בהם צרכי רבים ולא נפטר בנתינתם לצדקה. ורק על גניבות מקופות צדקה יש להשיבם לצדקה [לקופה ממנה גנב, או לקופה אחרת באופן שרשאים לשנות מצדקה לצדקה].

אבל פשוט שיש להשיב בחשאי באופן שלא ידעו להחזיק טובה לנותן ולכבודו, בזה שיחשבו שנדב עתה. כי רק בדרך זו יצא ידי חובתו. אבל אם יכבדוהו על נתינה זו, לא יצא בזה חובת השבת הגזילה. עכ"ד.

הארנק שהושב לבעליו...

יום אחד נכנס אל ביתו של כ"ק האדמו"ר מסרט ויזניץ רבי ברוך הגר זצ"ל, יהודי בלתי מוכר מפולין ותינה בפניו את צרתו:

התאכסנתי למספר ימים אצל אדם תמורת תשלום, והנה קודם נסיעתי, נכנסתי לחדרי לקחת את הארנק שהחבאתי מתחת לכר כדי לשלם, ולתדהמתי הרבה נעלם הארנק... כשסיפרתי זאת לבעל האכסניה, הכחיש וטען שאיש לא נכנס לחדר וכל סיפורי נועד להתחמק מתשלום.

ביקש האדמו"ר מהאורח להתאזר בסבלנות ולהמתין בחדר הסמוך. בנתיים שלח לקרוא לבעל האכסניה לשוחח עמו. לפתע יצא האדמו"ר מהחדר, וכשחזר, ביקש מאיש שיחו שישאיל לו את שעון הזהב שלו, כי הרבנית במטבח מבקשת למלוח את הבשר ושעונה עמד מלכת...

יצא האדמו"ר עם השעון ושיגרו ביד משמשו והורה לו ללכת מהר אל אשת בעל האכסניה ולומר לה בלשון זו: "בעלך שלחני וביקש שתמסרי לידי את הארנק שנמצא בחדר מתחת לכר, וזה לך האות, שנתן בידי את שעון הזהב שלו לסימן שתאמיני לי..."

אשתו של הלה קיבלה את הדברים בתמימות והמשמש אכן חזר ובידו הארנק. כיון ששמע האדמו"ר את פסיעותיו נזדרז ויצא אליו, קיבל את השעון והארנק והחזיר לאיש שיחו את שעונו. הלה נפטר ממנו בלי שיוודע לו על המתרחש עד ששב לביתו ונתחוויר לו הכל...

עתה פנה האדמו"ר אל הסוחר מפולין שישב כל העת בחדר הסמוך, ולהפתעתו החזיר לו את ארנקו...

מרבצי תורה מעולם החסידות

”זהשיב את הגזילה”...

המעשה שלפנינו אירע בימי שלטון המנדט הבריטי. שני יהלומנים באו אל הרב השכונתי בתל אביב לדין תורה על מעטפת יהלומים ששוויה היה הון עתק. ביקש הרב כי ישלשו את המעטפה אצלו, קודם שישמע את טיעוניהם. עשו כבקשתו והמעטפה הופקדה אצלו.

מהלך הדין תורה נמשך זמן רב. והנה בין דיון לדיון בא צד אחד וביקש מאת הרב כי ירשה לו לבדוק את תכולת המטעפה. הרב הרשה לו והלה בזריזות מופלאה המיר את המעטפה באחרת שהביא עמו בלי שהרב הרגיש כלל בדבר.

לבסוף פסק הרב לזכותו של הצד השני. ואולם משבא הזוכה בדין, לקבל את המעטפה, חשכו עיניו, היא הכלה זכוכית ולא יהלומים. בנתיים ברח המחליף שהפסיד בדינו, מן הארץ. טען בעל הדין שהרב אחראי כלפיו כי עליו לשאת במלואו הנזק.

החליט בעל הדין גם לשאול את דעתו של החזון איש והוא פסק על אחריותו המוחלטת של הרב...

בשיחה בנידון אמר החזון איש לרב שאין מנוס מקבלת אחריות, ועליו לפצות את בעל הדין מדין תורה. אבל מכיון שמדובר בסכום גדול מאוד, אפשר לפצות אותו בתשלומים לשיעורים.

זלגו דמעות מעיני הרב. ואז החזון איש אמר לו בשקט: "הגנב לא יוכל להסתלק מן העולם עד שיחזיר לכם את מלוא הנזק. לא תהיה לו מנוחת הנפש עד שיביא הדבר על תיקונו".

עברו שלושים שנה. והנה ביום בהיר אחד הגיע לרב מכתב מקנדה ובו כותב האיש הגזלן כשהוא על ערש דוי, שהמעשה המחפיר שעשה כה מעיק עליו עד כי אין מנוחה לנפשו, והוא מבקש את מחילתו וסליחתו של הרב ושואל מהו גודל הסכום המדוייק שעליו להחזיר וכיצד להעבירו אליו.

הלמות עמלים ח"ב

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

רפואה פלאית !

את הסיפור המדהים הבא שמענו מהרה"ג רבי מנדל גרוסמן שליט"א.

אחת מקרובות משפחתו סבלה מ"דליות" (ורידים נפוחים). מדובר בבעיה נפוצה המקיפה כרבע מהאוכלוסייה, אך אצלה זה התאפיין בכאבים איומים ובלתי נסבלים.

כרגיל במצב שכזה מנסים את כל מה שאפשר, שואלים מתעניינים, מגששים. וכך הגיע לאוזניה שמו של פלוני, ממִמְחָה-על בְּתָחוּם

אבל צריך לקבוע אצלו תור חצי שנה מראש!

קבעה תור, ובששת החודשים הבאים המשיכה לחפש מזור לוורידיה - ללא הצלחה.

סוף-סוף הגיע היום המיוחל, גדוש בתקווה שיהיה בידו של המומחה לפתור את הבעיה על הצד היותר טוב. הנסיעה בתחבורה ציבורית, מביתה לקליניקה של המומחה, הייתה אמורה לקחת כשלושת רבעי שעה. אבל ביקור שכבר חצי שנה ממתנינים לקיומו לא הולכים לפספס בגלל פקק כזה או אחר. לפיכך לקחה מְקַדָּם-בְּטָחוֹן ויצאה שעה וחצי לפני הזמן!

* * *

והנה ברצונו של בורא עולם, דווקא ביום זה היו בדרך פקקים איומים? פשוט לא יאמן, היא הקדישה לנסיעה כפול זמן ממה שצריך ועדיין ניצבה מול חדרו של המומחה באיחור משמעותי.

כיוון שהזדהתה בפניו, חטפה על הראש קלחת של רותחין. היא חשבה שזה עשוי לקרות לפרופסורים הגדולים, לפעמים מרוב העומס המוטל עליהם או שמא מסיבה אחרת... אך מה שהיא לא תיארה לעצמה, זה שהקלחת הולכת לקחת עשר דקות תמימות!

600 שניות שנדמו כנצח בהן הוא משפיל אותה ורומס את כבודה. היא ממתנינה להציג את הבעיה שלה, להיחלץ מהכאבים שמלפפים את וורידיה, אך הפרופ' עסוק בלהשמיץ, בלכתוש,

ובלפרוק את כל התסכולים שהתקבצו בקרבו מאז בריאת העולם...

תחושת ההשפלה הייתה כל-כך נוראית, שבאמצע הצעקות חלפה לה מחשבה בראש "הייתי מעדיפה שלא להיוולד. ואם כבר כן נולדתי - שהאדמה תבלע אותי הרגע!"

היא באמת לא הייתה אשמה בכלום. אבל היא שתקה!

רק לאחר שנרגעה חמתו וגאוותו שככה, התפנה הפרופ' לטפל בתיק שלה. אין ספק, הוא באמת היה מקצוען מליגה א'. הקיף את הבעיה מתחילתה ועד סופה, חדר לשורשיה וצייד אותה ברשימת בדיקות והדרכה להמשך טיפול.

כן. הוא האמין שבידו לפתור את הבעיה, ממנה היא כל כך סובלת.

* * *

רק לאחר שיצאה מהמקום, ומוחה היה מסוגל לשוב ולעכל מידע, ולאחר ששבה לביתה, נזכרה בסיפור - ולמעשה כמה סיפורים - שהובאו בעבר בעלון 'איש-לרעהו'...

סופר שם על סגולת מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א לבקש ברכה ממי שבולם פיו בשעת מריבה.

נשאה עיניה למרום ואמרה: "ריבוננו של עולם! האם הסגולה עובדת רק כאשר מבקשים על אחרים? ואם אבקש על עצמי?"

הרי אני בלמתי פי בשעת מריבה... "ריבוננו של עולם! הכאבים של הוורידים לא פוסקים, אנא שלח לי רפואה שלימה!"

הניחה את כל המסמכים שהרופא צייד אותה בהם בארון, ומאז ועד עצם היום הזה עדיין לא נעשה בהם כל שימוש!

לא יאמן כי יסופר. הוורידים הנפוחים פשוט נעלמו ללא כל התערבות רפואית!!! (מלבד התערבותו המפוקפקת של המִמְחָה-על שאלמלא צעקותיו לא הייתה זוכה לישועה כל-כך פלאית, אך כמובן שלא מגיע לו על זה קרדיט...)

ישי זוכה למסע-הקודש!

כזכור, המוני בחורים קיבלו על עצמם שלא לעשן בימי הפורים תש"פ, ומסרו את שמותיהם לתפילה במסע-הקודש. מעבר לעצם הזכות הרוחנית והפיזית של אי-העישון גם ניתן לכל אחד מהם הסיכוי לזכות בהשתתפות במסע עצמו.

ביום חמישי, כ"ג אדר תש"פ, התקיימה ההגרלה במשרדי "הליגה למלחמה בשחפת - ירושלים", והזוכה: הבחור החשוב י. ה. שיחי, מייסבת "מעייין התלמוד" (קרשינסקי) בירושלים, אשר בעזרת השם יצטרף יחד עם אביו שליט"א למסע-הקודש.

התרגשות מיוחדת אחזה בעורכי ההגרלה, כאשר קלטו שהזוכה הוא דווקא מייסבה זו וכבר נספר לכם מדוע: בסמוך לפורים נפל עלון 'איש-לרעהו' לידיו של אחד מהורי התלמידים בישיבה זו. דרך בנו הוא ארגן מבצע הצטרפות מיוחד, במהלכו קיבלו על עצמם 71 תלמידים שלא לעשן בפורים - רוב מנין ובנין. האם אין זה יד השם שהזוכה הגיע דווקא מחבורה זו?

כאמור בעדכון הקודם, אנו עוקבים מתי יתאפשר להוציא את המסע לפועל. הטלטלה העולמית שמחוללת הקורונה מספקת מידי יום שיאים חדשים, ולנו לא נותר אלא להמתין ולעקוב.

אך כאמור, מאחר שחלק מן הבקשות לתפילה לא סובלות דיחוי [כגון להתקבל לישיבה טובה וכדו'] אנו משתדלים לקיים בקרוב תפילה בארץ ישראל - ומלבד תפילה זו יוזכרו בעיתו ובזמנו כל השמות שוב במסע-הקודש!

בכל שאלה/בירור ניתן לפנות לדוא"ל: gmail.com@6550125